

— **Prokisch Ferenc halála.** Szerdán délután 3 órakor lesz az elhunyt *Prokisch Ferenc* temetése a belvárosi temető halottas házából. A kiváló bankember halála Szegeden városzerte mély részvétet keltett. Temesvárott, ahol élete utolsó négy évében működött *Prokisch*, szintén közbecsülésben állott. A „Temesvári Hírlap“ így ír róla:

Érdemes ember dőlt ki az élők sorából. A csontkezű, fagyasztó lehelletű halál, mely most ezerszámra szedi áldozatait, gyilkos szárnyalással a béke egyik emberére is lecsapott. A kiszemelt férfi, *Prokisch Ferenc*, az Osztrák-Magyar Bank temesvári fiókjának főnöke, aki Temesvár társadalmának egyik legkimagaslóbb, legtekintélyesebb alakja volt. Szorgalmas, becsületos szándékkal és lelkiismerettel munkálkodó megbízottja volt a monarchia pénzügyi életének, emellett nagy tudással, egy pénzügyi kapacitás minden hozzáértésével, finomult látókörrrel volt felruházva. Szakirodalomban való kiváló jártassága hírnévhez juttatta, melyre kortársai mind illő tisztelettel és elismeréssel fogtak visszagondolni. Egyik legnagyobb becsü műve, melyet a szakirodalom részére megírt, az európai jegybankokról szóló, tartalmas és tanulságos könyve. Érdemes életének tegnap délután fél három órakor vetett véget a kegyetlen halál, mely gyászba és fájdalomba borítva szerető özvegyét, két árváját, előkelő rokonságát és nagyszámú tisztelőit, barátait.

Prokisch Ferenc, az Osztrák-Magyar Bank főfelügyelője és a temesvári fiókindezett főnöke 1861. évi szeptember hó 8-án született Budapesten. Tanulmányait a budapesti Rösser-féle kereskedelmi iskolában végezte el, ernyedetlen szorgalma és minden tudomány iránt elárult fogékonysága révén olyan képesítést nyert, amely rövidesen elsőrendű állásba juttatta. Tanulmányai elvégzésével az 1882-ik évben a budapesti Hubmayer és Mihálovits intézet szolgálatába állott, ahol rövid gyakornokoskodás után tisztviselőnek léptették elő. Ezután már csodálatos gyorsasággal haladt előre a haladás útján. Az 1895. év január havában az Osztrák-Magyar Bank szabadkai fiókindezettének főnökévé nevezte ki, ahol ebben a minőségben kerek nyolc évet töltött el. Szabadkáról Szegedre került, ugyanezen főnöki minőségben és itt is teljes nyolc éven át fejtett ki rendkívül érdemes munkát. Négy évvel ezelőtt, 1910. december

havában neveztetett ki Temesvárra, ahol mind halála napjáig nagy szívjósággal, páratlan kollégialitással és legfőképpen nagy tudással látta el főnöki teendőit. Pedáns és lelkiismeretes munkásságát mindenütt nagy elismerés kísérte és az 1913-ik év december havában munkálkodásának elismerésül főfelügyelővé léptették elő. Tulajdonosa volt a koronás arany érdemkeresztnek és lovagja a pápai Szent Gergely-rendnek.

Prokisch Szegeden az Aigner- és Tóth-családon kívül a Bartha-család is gyászolja.

— **A kötőpamut árusítása.** A Központi Bizottság értesíti a nagyközönséget, hogy kötőpamutot — bármilyen kis mennyiségben — kilogrammonként három koronáért kaphat *Vegman Ferenc* doktornál az ügyvédi kamrában.

— **Mágnás Elza gyilkosai.** A Kuria kedden kezdte tárgyalni azokat a semmiségi panaszokat, amelyeket *Turcsányi Elza* gyilkosainak perében a védők és a vádló adtak be. Az idén január 9-én, mint ismertes, megfojtották *Margit-köruti* lakásán *Turcsányi Elzát*, akit a félvilágban *Mágnás Elzának* neveztek. A nyomozás kiderítette, hogy a gyilkosságot és rablást *Nick Gusztáv* péksegéd és *Kóbori Rózi* házvezetőnő követte el. Az esküdtbiróság szándékos emberölésért mind a két vádlottat életfogytig tartó fegyházra ítélte. A semmiségi panaszok elbírálására ma délelőtt háromnegyed 11 órakor ült össze a Kuria egyik tanácsa *Vavrik Béla* elnöklésével. A vádat *Szöke dr.* koronagyógyász képviseli. A védelmet *Weisz Ödön dr.* és *Fekete Károly dr.* látja el.

— **Az aktuálisá vált Napoleon.** A háború sok tekintetben tette aktuálisá I. Napoleont. Alább néhány mondása következik. Közlésükkel nem a halálosan unalmas aranymondásoknak kívánunk hódolni. Azt hisszük, nem érdektelen, mint vélekedett nagy Napoleon az angolokról és a — franciákról.

— Az erkölesi erő dönti el a harcot és nem a szám. — Háborút nem lehet rózsavízzel viselni. — Franciaországban csekélységek nagy dolgok, az ész nem jön számításba. — Franciaország számára Páris hozza a törvényeket. — Páris maga Franciaország. — Az angolok nem ismernek magasabb érzelmeket, pénzért mindnyájan kaphatók. — Anglia mindenben telhetetlen. — Az összes hatalmak

közül Oroszországtól kell leginkább félni. — Egyiptom a föld legfontosabb országa. — Akié Egyiptom, azé India is. — A Kelet csak egy férfiúra vár. — A hazugság mulandó, az igazság állandó. — Az igazság áttör a legsűrűbb ködön is és világít mint a nap. — Aki szerelmese az emberiségbe és mindig csak az emberiségbe, az ne viseljen háborút. — A tömeg azt tiszteli és szereti, akitől fél.

— **Téli alsóruhát a harcra vonulóknak.** *Bokor Pál* helyettes-polgármester a honvédelmi minisztériumhoz a következő táviratot intézte:

— A szegedi segélyező központi bizottság megbízásából kérem Nagyméltóságod engedélyét és utasítását arra, hogy ezután az innen harcra vonuló csapatok elvonulásuk alkalmával alsóruháikat az itt készített téli alsóruhával cserélhessék föl. *Bokor* polgármester-helyettes.

— **Tíz parancsolat a járványos betegségek idejére.** 1. Tartsd testedet tisztán, fürdőj sokszor tiszta vízben és mosd a kezedet szorgalmasan szappannal. 2. Eressz fényt és levegőt a lakásodba; nézz utána, hogy szobáid, házad, udvarod ragyogóan tiszták legyenek. Távolítsd el a legyeket és mindenféle más bogarat. 3. Ételen és italban légy mértékletes. 4. Ne egyél nyers főzelékféléket, éretlen és hámozatlan vagy romlott gyümölcsöt. 5. Csak föltétlenül tiszta és lehetőleg főtt vizet igyál. A tejet is csak forralva add. 6. Ne tégy fölösleges beteg- és részvétlátogatásokat. Betegszobában se ne egyél, se ne igyál. 7. Ha rosszul vagy, hívass rögtön orvost. 8. Ne vonalkodjál, ha beteged van, azt orvosi tanácsra kórházba adni. Ott szakszerű ápolásba kerül, a betegnek hatásos elkülönítése pedig otthon sokszor egyáltalán lehetetlen. 9. Oltasd be magadat himlő ellen. 10. Engedelmeskedjél a hatósági intézkedéseknek; ha mindenki megteszi a járványos betegségek ellen a magáét, akkor ki van zárva, hogy ilyen betegségek nagyobb mérvet öltsenek.

— **Hír a DMKE-ből.** A Délmagyarországi Magyar Közművelődési Egyesület 1913. július 6-án tartott közgyűlésén alapszabálmódosító határozatokat hozott. Azonkívül *Scossa Dezső* ügyvezető alelnökönek évi 2400 korona tiszteletdíj kiutalását határozta el. A közgyűlés alapszabálmódosításokat is tárgyalt ek-

Két tűz között.

Egy uriaszony a német hadseregben szolgáló testvérétől, aki eddig Franciaországban harcolt, rendkívül érdekes levelet kapott, amely ritka elevenséggel számol be a németek egy éjszakai rohamáról. A levél a következő:

Kedveseim! Bizonyára érdekelné fog beneteket, ha részletesen értesültök megsebesülésem történetéről. Széltől karral fekszem az ágyban és csak a jobb kezemet tudom használni. A stílisztika és egyéb hibákat tehát fájdalomaimnak és tehetetlenségemnek tudjátok be.

Szeptember 10-én éjjel 2 óra és 30 perccor sebesültem meg. Husz ütközetben vettem részt és mindig szerencsém volt. Minden csata előtt úgy éreztem, meg fogom érné az estét — és mégis elővigyázatosság kedvéért, mindig elszívtuk a cigarettáinkat még az ütközet előtt, hogy legalább ezek kárba ne vesszenek. . . . Csak az egy csata előtt nem aggódtam, amelyben megsebesültem.

Ebben a csatában — amely éjjeli szuronytámadás volt — ember ember ellen küzdött. Te, mint ifjúkori „hőstetteim“ tanuja, bizonyára tudod, mennyire rajongok a küzdelemért, a birkózásért.

A csata előtt három nappal heves gránát-tűzben feküdtünk lövészárkainkban. Minden órában vártuk a halált, amelynek szörnyű hírnökei, mint pokoli kísértetek röpködtek fe-

jünk fölött. A francia tüzerek háromszor annyian voltak, mint mi s előnyomulásra gondolni sem lehetett. A franciák teherkocsikon minden rendelkezésre álló és használható ágyut kihoztak Verdunból s ilyformán egy bevehetetlen tüzerparkot készítettek.

Mindezeket megfontolva, vezérünk szeptember 9-én éjjel a következő napi parancsot adta ki:

— *A hadsereg éjjel két órakor az egész vonalon támadásba kezd. A fegyverét mindenki elsüti. A támadás a legnagyobb csendben kezdődjék.*

Rövid, de világos! Komolyan vizsgáltuk egymás arcát. Mindenki tudja: aki megfutamodik, a halál fia. Rá gyújtottam utolsó cigarettámra; éjfélig elbeszélgettünk elesett bajtársainkról és két órakor elindultunk.

Két csoportban, nesztelenül nyomultunk előre. Hirtelen lövés dördült el. Az ellenséges előrs észrevesz bennünket. Örjögve fellármázta a tábor s egy szempillantás alatt golyózáport zúdítottak ránk az őrszemek és a többi előrsök.

Most már nem használt a titkolódzás. Lelkes hurrá! kiáltással kikergettük a franciákat lövészárkaikból. A legközelebbi állásaikból is kivertük őket. Már két francia érezte német kardpengém vasát, amikor mintegy 30 méternyi távolságból hirtelen széles fronton pokoli puskatűz fogadott bennünket.

— Hurrá! — kiáltottam előre rohanva és nem is vettem észre, hogy századom hirtelen balra húzódik, a vasuti töltés mögé. Még

tíz lépésre sem jutottam, amikor úgy éreztem, mintha kalapáccsal ráütöttek volna a bal felsőkaromra. A földre buktam. Csak most néztem körül és láttam, hogy egészen egyedül vagyok. A meleg vér végig csordult a karomon. Gyorsan levettem a jelzősipom szíját és szoroson a karom köré csavartam.

Ezalatt csapataink borzalmas tüzelést kezdtek töltés mögött a franciákra, akik nem kevésbé hevesen viszonozták a támadást.

Életem két legszörnyűbb órája következett most. Husz méternyire voltam az ellenség lövészvonalától, ötven méterrel hátrább a bajtársaim lövöldöztek s emellett köröskörül sötét éjszaka. . . . Fölöttem, mellettem pokoli fütyüléssel sivitottak, ropogtak a golyók. Két golyó átfurta a torniszteremet, egyik a kenyereszsákomat járta át, néhány pedig a csizmám sarkát sértette meg.

— Szűz Mária, könyörülj rajtam! — csak ezt suttoztam, csak erre gondoltam. Arcomat a fübe temettem és így vártam a halált, amely ezerszer fütyölt a fejem fölött és százszor is megsuhogtatta mellettem kaszáját. Hogy mi ment végbe ez alatt az óra alatt a lelkemben, mi mindenre gondoltam, már nem tudom.

— Pitymalatkor megpillantottak a franciák. Az egyik felém rohant, megragadott és néhány pillanat múlva az ellenséges lövészárkban feküdtem. Nem tudom, könnyűszerrel tették-e, vagy csak azért, hogy könnyűszerrel elfogjanak egy németet, elég az hozzá: hadifogoly voltam. Nos, legalább kikerültem a keresztütből. . . . de ha arra gondoltam, hogy